

straffens Fuldhjerdelse er en religiøs Nødvendighed. Jeg vil blot betone dette, at Kristendommen forbyder ikke Dødsstraffen i de Samfund, som mene at have nødvendig Brug for den, det tror jeg ikke, men der ligger heller ikke nogen Forbring i Kristendommen om at bevare Dødsstraffen, og endnu mindre, at Dødsstraffen skal fuldhjærdes i offentlig Form. Jeg maa derfor gjentage, at, fra hvilket Synspunkt jeg end ser Sagen, er det mig ikke muligt at finde et Argument for den offentlige Henrettelse. Jeg kan kun finde et eneste Argument, og det er en Appæl til en Mangel paa Skjønsmøhed en Mangel paa forstandig Buerdering af Birkeligheden fra Almuens Side. Jeg møder kun det gamle Argument fra 1865: Almuen er mistænksom, er indskrænket, derfor kan man faae den til at tro, at der er Fare forbundet med en begrændset Offentlighed. Hvad er det nu, som Mindretallet foreslaar Thiuget her at gaa ind paa? Der foreslaas Thiuget at nøies med Faldøen, som om det i og for sig var et Fremskridt, som om ikke Enhver, der har gjort sig noget bekendt med Sagen, veed, at Faldøen slet ikke er noget useilbarligt Instrument. Der er forekommet Feiltagelser med Faldøen, og Enhver kan jo sige sig selv, at, naar Faldøen slaar feil, er det meget værre, end naar Skarpretteren hugger feil med sin Øxe, saa er det Forargelige og Skandaløse langt større og stærkere, saa i og for sig finder jeg ikke, at Faldøen er noget Fremskridt. Men navnlig kan jeg ikke se den som et Fremskridt, naar man stiller den fra den begrændsede Offentlighed; thi hvad bliver saa Følgen? Den usunde Nysgjerrighed, som tiltrækkes af den offentlige Henrettelse, faar forøget Næring; foruden selve Executionen kommer dette Nye dertil, at der er kommet en ny Maskine, som ogsaa har noget Interessant ved sig, og som yderligere kan ansprengge Mængdens Nysgjerrighed. Naar man altsaa tager Faldøen alene, kan man komme til at give netop det, som man anser for demoraliserende, en endnu stærkere Tiltrækningskraft. Der er næsten noget Nærende i dette, at vi skulle opsætte den anden vigtige Reform, opsætte at tage Bestemmelse om den begrændsede Offentlighed indtil senere, fordi det er et saa vigtigt Spørgsmaal! Naar en af vore Efterkommere vilde tage sig over at grandstke den Udvikling, som Straffexecutionen har havt her hos os, maa han nødvendigvis komme til at give os Studsmaal for at være et overmaade betænksomt og forsigtigt Folk. Naar vi tage Guillotinen f. Ex., saa have maaske de Herrer lagt Mærke til, at allerede i Fyrrerne, under det gamle Kan-

celli, var dette Spørgsmaal oppe, og i 1843 var der derom nedsat en Kommission, eller ialtsald tog da Kancelliet Spørgsmaalet op til Overveielse, og saa efter 5 Mars Overveielser skriver Kancelliet — det er et ret betegnende Udtryk — at man, efter at have taget denne Sag under nøie Overveielse og derom at have buevæxlet med det fiesvig-holstenste Kancelli, er kommen til det Resultat, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til for Tiden at bevirke nogen Forandring i den hidtil her i Landet brugelige Henrettelsesmaade. Det var efter 5 Mars Overveielser, man kom til det Resultat! Saa i 1865, da Spørgsmaalet var oppe, var man bange for, at det revolutionære Navn, der klæbede ved Guillotinen, skulde gjøre Fortræd i vort fredelige Samfund, og man forkastede den derfor. Nu endelig ere disse Betæneligheder overvundne, men saa fremkommer med saa meget større Styrke det andet Spørgsmaal, saa er man bange for den begrændsede Offentlighed, saa vil man lade andre Lande prøve dens Sværskættelse i en lang Række af Aar, og saa engang langt om længe kunne vi tage Spørgsmaalet op til Overveielse. Det er maaske eiendommelig dansk, det er meget findigt, men om det er forstandigt, er et andet Spørgsmaal; om det er forstandigt at begrændse sig til Faldøen, det maa blive saa meget mere tvivlsomt, synes det mig, naar man ser, at andre Lande, som Sverig og flere tydske Stater, ere gaade til Indførelse af begrændset Offentlighed, men uden at afstæffe den gamle Haandøge. Der har man altsaa ment, at Guillotinen var en Ting, som der kunde være delte Meninger om, men selve Formen for Offentligheden var det anden Sag med. Jeg tror, at Stemningen omkring i Landet endnu er, som den var, da denne Sag var til 1ste Behandling; saa hvis det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — hvad jeg ikke betvivler — havde Ret i, at der er en almindelig Stemning for denne Reform, saa er den Stemning tilstede endnu. Fra et demokratisk Synspunkt er det ogsaa min Overbevisning, at man ikke kan Andet end ønske, at denne Stemning maa blive fyldestgjort. Navnlig i Betragtning af hele den Situation, vi have levet under, vil jeg fra deres Standpunkt, der mene, at de have en særlig Forpligtelse til at arbejde for Befolkningens moralske Løstelse og Opdragelse — særlig fra deres Standpunkt vil jeg finde det mindre vel betænkt, om man fra den Markt, hvor der jo er visnet saa uhyre Meget, kun vilde hude Befolkningen ud af denne Samling en ny Maskine til at hugge Hoveder af med,